

Ἵπερβίῳ τε πρὸς λόγον τοῦ σήματος
σωτήρ γένοιτ' ἂν Ζεὺς ἐπ' ἀσπίδος τυχῶν.

ΧΘ. πέποιθα τὸν Διὸς ἀντίτυπον ἔχοντ' antistr.
ἄφιλον ἐν σάκει τοῦ χθονίου δέμας
δαίμονος, ἐχθρὸν εἴκασμα βροτοῖς τε καὶ 510
δαροβλοῖσι θεοῖσιν,
πρόσθε πυλᾶν κεφαλὰν ἰάψειν.

ΑΓ. οὕτως γένοιτο. τὸν δὲ πέμπτον αὖ λέγω,
πέμπταισι προσταχθέντα Βορραίαις πύλαις
τύμβον κατ' αὐτὸν Διογενοῦς Ἀμφίονος 515
<Παρθενοπαῖον Ἀρκάδ', Ἀταλάντης γόνου>.
ὄμνυσι δ' αἰχμὴν ἣν ἔχει, μᾶλλον θεοῦ
σέβειν πεποιθῶς ὁμμάτων θ' ὑπέριτερον,

Diese Stelle ahmt Eur. Heraklid. 347 nach: θεοῖσι δ' οὐ κακίσι χρώμεσθα συμμάχοισιν Ἀργείων, ἀναξ. τῶν μὲν γὰρ Ἥρα προστατεῖ Διὸς δάμαρ, ἡμῶν δ' Ἀθήνα· φημι δ' εἰς εὐπραξίαν καὶ τοῦθ' ὑπάρχειν θεῶν ἀμεινόνων τυχεῖν· νικωμένη γὰρ Παλλὰς οὐκ ἀνέξεται. Vgl. übrigens Hom. Υ 104 ἦρωσ (Aeneas), ἀλλ' ἄγε καὶ σὺ θεοῖς αἰετιγενέτησιν εὐχεο· καὶ δὲ σέ φασι Διὸς κούρης Ἀφροδίτης ἐκγεγάμεν, κείνος (Achilleus) δὲ χειρίονος ἐκ θεοῦ ἐστίν.

507. Für τυχῶν vermutet Stadtmüller κρηῶν, sehr ansprechend.

508f. πέποιθα τὸν ἔχοντα ἐν σάκει ἄφιλον (widerwärtig) τοῦ χθονίου δαίμονος δέμας ἀντίτυπον Διὸς (d. i. Gegenbild zum Bilde des Zeus). — Bei ἄφιλον konnten die Athener an das Bild des dreileibigen Typhon (τρισωμάτων Τυφῶνας Eur. Herk. 1272) auf der Akropolis erinnert werden. — χθόνιος wie Prom. 367 Typhos als γηγενής bezeichnet wird. — Der erste Vers stimmt metrisch mit dem strophischen 468 nicht überein. Ein Trimeter, wenn auch nicht mit gleichem Rhythmus, wird gewonnen mit πέποιθα τὸν τὸ Ζηνὸς ἀντίτυπον ἔχοντ'.

511. δαρόβιοι heißen die Götter in Gegensatz zu den ἐφήμεροι (Prom. 83 u. ö.). Vgl. Soph. Ant. 987 Μοῖραι μακράϊωνες.

512. ἰάψειν, zerschmettern.

515f. Vgl. Paus. IX 17, 3 Ζήθῳ μνημα καὶ Ἀμφίονι ἐν κοινῷ γῆς χώματι, Eur. Phoen. 145 ANT. τίς δ' οὗτος ἀμφὶ μνημα το Ζήθου περᾶ καταβόστρουχος, ὄμμασι γοργὸς εἰσιδεῖν νεανίας; ΠΑΙΔ. ὅδ' ἐστὶ Παρθενοπαῖος, Ἀταλάντης γόνος. Den folgenden Vers hat Dindorf (dieser nach 513) ergänzt, weil das 519ff. Gesagte unverständlich wäre, wenn der Name des Helden erst 534 genannt würde. Der Vers ist gebildet nach 534, nach der angeführten Stelle von Eur. Phoen., nach Eur. Hik. 888 ὁ τῆς κυναγοῦ δ' ἄλλος Ἀταλάντης γόνος und Soph. O. K. 1320 ἔκτος δὲ Παρθενοπαῖος Ἀρκὰς . . πιστὸς Ἀταλάντης γόνος. Über die Verlängerung der zweiten Silbe von Παρθενοπαῖος zu 475.

516. So schwört Antigone Eur. Phoen. 1677 ἴστω σίδηρος ὄρκιον τέ μοι ξίφος. Vgl. Apoll. Rh. I 466 ἴστω νῦν δόρυ θοῦρον, ὅτω περιώσιον ἄλλων κῦδος ἐνὶ πτολέμοισιν αἰέρομαι οὐδέ μ' ὀφέλλει Ζεὺς τόσον, ὅσσάτιόν περ ἐμὸν δόρυ, Verg. Aen. X 773 dextra mihi deus et telum, quod missile libro, nunc adsint.

517. Für πεποιθῶς erwartet man ἐπανχῶν. — Zu ὁμμάτων ὑπέριτερον vgl. Catull. III 5 quem plus illa oculis suis amabat, XIV 1 ni te plus oculis meis amarem.